

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ЗА

Орган парткому, ректорату,
комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового
Червоного Прапора
державного університету
ім. І. І. Мечникова

РІК ВИДАННЯ
XXXVIII

№ 35 (1093)

24 Листопада

1972 р.

Ціна 2 коп.

**НАУКОВІ
КАДРИ**

ВІДВЕРТА РОЗМОВА ПАРТІЙНЕ ЖИТТЯ

Відкриті партійні збори комуністів юридичного факультету цього разу присвячувались одному з важливих питань учбового процесу. Розмова йшла про те, як виконуються рішення партійних зборів і партійного бюро факультету про поліпшення роботи на вечірньому відділенні.

З доповіддю виступив заступник декана по вечірньому навчанню **А. В. Федоров**.

Він доповів комуністам: вся робота з вечірниками проводиться в світлі постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про вищу школу.

Партійна організація юридичного факультету протягом останніх півтора року декілька разів поверталась до питання поліпшення роботи вечірнього відділення факультету. Це пояснюється тим, що робота цього виду навчання явно незадовільна. Про що свідчать хоча б дані літньої екзаменаційної сесії. З 310 студентів-вечірників після закінчення сесії борги мали 126 осіб. Успішність складає 64 проценти. Правда, цей процент вищий, ніж був він в минулі роки, але задовольнити нас, звичайно, не може. На сьогоднішній день борги мають 59 осіб.

В чому ж причина низької успішності на вечірньому відділенні?

Ії, мабуть, треба шукати, в першу чергу, в тому, як відвідуються лекції. Останні перевірки показали, що на лекціях відсутня досить значна кількість студентів.

Причиною низької успішності є також слабка вимогливість з боку деканату, кафедр, окремих викладачів.

Треба зазначити, що відвідування задовільне на першому курсі. А чим старшим стає студент, тим більше він має пропусків. Чим це пояснюється? В першу чергу, поганим контролем. А все це призводить до того,

що студент опиняється в числі боржників. Тоді з нього треба за це суворо спитати. Крім того, до строків складання заборгованості треба підходити дещо по-іншому, ніж ми до нього підходили. Не можна всім студентам призначити один і той же термін. До кожного боржника треба підходити індивідуально. І ось в цьому нам повинні подати допомогу кафедри. Викладач краще всіх знає, хто може скласти борг раніше, а кому потрібен час.

Але ми, говорить доповідач, мусимо не тільки вимагати від студентів доброї успішності, ми повинні допомогти їм успішно навчатись. І найпершою нашою справою в цьому плані є видання методичних посібників викладачами.

Для поліпшення успішності на вечірньому відділенні необхідна ціла система заходів. Їх багато. Це і рівномірний розподіл семінарських і практичних занять, і видання, як ми вже говорили, методичної літератури, і організаційна робота. Очевидно нам треба подумати над тим, щоб право вирішувати, кого слід виключати з університету, надати громадським студентським деканатам. А може це буддуть ради. Не важливо, як вони будуть називатись, важливо, щоб вони були створені й активно працювали.

Ми повинні тримати тісний зв'язок з підприємствами, які допоможуть нам контролювати відвідування лекцій студентами.

Ці та інші заходи мають стати основою роботи на вечірньому відділенні.

В дебатах, які пройшли дуже жваво, комуністи говорили, що їх хвилює стан справ з успішністю на вечірньому відділенні. Комуніст **М. Орзих** наголосив на тому, що крім всього сказаного в доповіді, хотілось би, щоб деканат вживав і адміні-

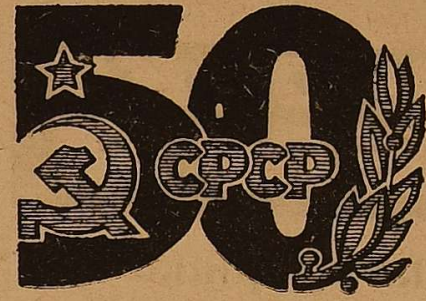
стративних заходів. **І. Крючатов** говорив про відвідування, яке відіграє дуже важливу роль в підвищенні успішності.

Декан факультету **В. П. Колмаков** вказав на те, що поліпшити стан справ з успішністю і відвідуванням нам допоможуть студенти денного навчання. Вони можуть піти на виробництво і довідатись, з яких причин той чи інший студент-вечірник пропускає заняття, погано вчиться, поговорити з адміністрацією даного виробництва. А це велика і дієва допомога буде деканату.

У виступі секретаря партбюро факультету **Ю. С. Червоного** наголосувалося на тому, що комуністи мусять виконувати рішення, прийняті на партійних зборах та засіданнях партбюро факультету. А в тих рішеннях було записано і про шестифо студентів стаціонару над студентами-вечірниками, і посилення зв'язку з виробництвом. Виступаючи зазначив також, що велика відповідальність за контролем успішності мусить лягти на старост. Вони повинні подавати рапорти відвідування, а деканат — вживати заходів. Про те, що мусить бути посилений контроль за відвідуванням, говорив і комуніст **П. Ставицький**.

Як зазначив комуніст **Ю. Вайсбейн**, очевидно, причиною низької успішності є і те, що учбові плани недосконалі. Правда, вони переглядаються Міністерством ВССО, але поки що все йде по-старому. Читається курс протягом тривалого періоду, а заліків та іспитів немає, значить знання не закріплюються. І, зрозуміло, на іспиті з таких курсів чимало студентів отримує незадовільні оцінки.

В прийнятому рішенні комуністи накреслили заходи, які передбачають поліпшення успішності і відвідування на вечірньому навчанні.

В БРАТСЬКИХ
УНІВЕРСИТЕТАХ

ВЕЛИКИЙ ФОРУМ ХІМІКІВ

Понад 180 делегатів від 40 міст країни з'їхалися в Махачкалу, щоб взяти участь в 4-й конференції працівників вузів і заводських лабораторій Південного Сходу СРСР з питань загальної хімії, технології і хіміко-аналітичного контролю виробництва.

Ця конференція присвячувалась 50-річчю утворення СРСР.

Понад двісті доповідей було заслухано і обговорено в процесі роботи 5 секцій конференції: фотометричних методів аналізу, екстракційно-фотометричних методів аналізу, електрохімічних методів аналізу, гідрохімічних досліджень, секції фізико-хімічного аналізу та питань загальної хімії.

Понад 80 доповідей представили вчені Дагестанського університету.

Конференція відіграла велику роль в поліпшенні і розширенні наукових зв'язків, в обміні досвідом, в наданні допомоги працівникам заводських лабораторій.

Організація і проведення такого форуму хіміків в столиці республіки — Махачкалі, в стінах університету були великою подією, яка вплине на рівень наших наукових досліджень, масштабність проблем, що вирішуються, і подальше використання сировинних ресурсів республіки.

М. БЕЖАЄВ,
(Газета «Дагестанский университет»).

ЙДЕ АТЕСТАЦІЯ

Зараз всюди — в аудиторіях, кабінетах — напруження. Студенти заклопотані, серйозні. На всіх факультетах, курсах, в групах проходить атестація. Вона проводиться в заплановані строки і є обов'язковою для студентів.

На фізичному факультеті цій потрібній справі надається важливого значення. Академсектор комсомольських бюро і курсів працює активно. Про це говорить дошка оголошень, на якій висвітлюється хід атестації на кожному курсі, в кожній групі.

Найакuratніше ведуть графік першокурсники другої групи. Їх буде атестовано з чотирьох предметів: матаналізу, фізики, інозем-

ної мови й аналітичної геометрії. З трьох предметів студенти вже атестовані. Які ж результати? Не дуже відрадіні. Чимало студентів отримали «незадовільно». Але найбільше вражає те, що дехто поруч з «відмінно» з одного предмета отримав одну, а іноді й дві незадовільні оцінки з інших. Так трапилось з Василенко, Дацкевич, Загребнюк, Івановою, Меломедом та ін.

Атестація приває. Вона має підказати студентам, з яких предметів у них слабкі знання, над чим їм треба дуже серйозно попрацювати. Ця перевірка знань є «генеральною репетицією» перед головним «боєм» — зимовою екзаменаційною сесією.

ВІЗНЕ ЗАСІДАННЯ КЛУБУ

Назустріч 50-річчю утворення СРСР! Під цим дивізом відбулось перше в цьому учбовому році засідання студентського клубу «Іскра», яким керує кафедра історії КПРС.

В червоному куток гуртожитку № 1 відбули запрошення на зустріч з студентами група вчених-викладачів університету: доценти **В. Я. Тисленко**, **П. Р. Ставицький**, кандидат історичних наук **А. Л. Пищевський** — в минулому аспірант кафедри історії КПРС, лектор обкому КП України **С. Л. Петліцин**.

В невимусній обстановці роз-

горнулась бесіда, в якій студентами були поставлені численні питання з проблем наукової політики КПРС і Радянського уряду, з зовнішнь-політичної діяльності, розвитку Радянської економіки, літератури, права та інших. На всі питання були дані розгорнуті відповіді. Вважаємо, що практика подібних зустрічей дуже корисна і цікава з змістом, має бути продовжена в майбутньому.

О. КОВАЛЬ,
голова студради
гуртожитку № 1.

В ПРОФКОМІ ОДУ

ВАЖЛИВА ЛАНКА ВИХОВНОЇ РОБОТИ

Днями відбулося розширене засідання профкому університету. В центрі уваги профактиву стояли два питання: про виховну роботу кафедр філологічного та біологічного факультетів серед студентів, що проживають у гуртожитках; про хід виконання соцзобов'язань на честь 50-річчя з дня утворення СРСР колективом геолого-географічного факультету.

У своїх доповідях голови новообраних профбюро доцент **Є. І. Петряєва** (філологічний факультет) і доцент **В. М. Тоцький** (біологічний факультет) показали, що зроблено на цих факультетах для поліпшення роботи серед студентів, які проживають у гуртожитках. Профбюро філологічного і біологічного факультетів закріпили всі кімнати гуртожитків за кафедрами, які несуть відповідальність за проведення там культмасової і політико-виховної роботи.

З семи кафедр філологічного факультету, — відзначила в своїй доповіді доцент **Є. І. Петряєва**, — найактивніше працює зі

студентами в гуртожитку кафедра російської мови. Кілька разів побувала в гуртожитку доцент цієї кафедри **Р. Д. Швець**, яка очолила в новообраному профбюро побутовий сектор. Доцент **В. М. Карпенко** виступила ініціатором проведення в гуртожитку «філологічних п'ятниць», дві такі п'ятниці вже проведено. Заплановано провести п'ятницю, присвячену 50-річчю утворення СРСР. З доповіддю «Дружба народів — дружба літератур» виступить декан факультету, професор **І. М. Дузь**.

Заслужовує схвалення робота зі студентами, які проживають у гуртожитку, членів кафедри мікробіології, — заявив голова профбюро біологічного факультету **В. М. Тоцький**.

Ми також проводили торік «Біологічні п'ятниці», на яких виступали перед студентами професори **Р. Й. Файтельберг**, **А. Я. Розанов** та інші. Ця робота продовжується і в нинішньому році.

Багато студентів біологічного факультету беруть участь в ро-

боті клубу «Аристон», ми плануємо більше залучати до роботи клубу студентів, що проживають у гуртожитках.

В обговоренні цього питання взяли участь тт. **Т. М. Федотова**, **Р. Г. Грабовська**, **А. І. Дьоміна**, **М. В. Гладенко**, **М. М. Жучков**, **Д. Д. Герасименко**, **В. Г. Грановська**. Виступаючи вказали на низку недоліків, які є в роботі серед студентів, що проживають у гуртожитках.

У своєму рішенні профком ухвалив ряд заходів, спрямованих на поліпшення виховної роботи серед студентів.

У другому питанні — «Про хід виконання соцзобов'язань на честь 50-річчя утворення СРСР колективом геолого-географічного факультету» — профком заслухав доповідь голови профбюро геолого-географічного факультету **Я. М. Беланчина**.

Як заявив доповідач, колектив геолого-географічного факультету під керівництвом партійної організації, після опублікування постанови про підготовку до 50-річ-

чя утворення СРСР, взяв на себе соціалістичні зобов'язання, які згодом були уточнені і доповнені. Всі викладачі всебічно і ґрунтовно висвітлюють у лекціях і на практичних заняттях досягнення союзних республік за 50 років існування СРСР. Підготовлено ряд посібників для студентів до видання на ротапринті. Завершили роботи над посібниками доценти **Л. І. Пазюк**, **А. Г. Топчієв**, **Н. В. Ізмайлова** та інші. Підготовлені лекції і бесіди, з якими співробітниками факультету, члени кафедр виступають перед трудящими міста та області. Лекції, присвячені ленінським принципам утворення СРСР, досягненням Української РСР, а також висвітленню досягнень інших республік, користуються успіхом серед трудящих.

На початку грудня заплановано провести разом з Тираспольським пединститутом Дні Молдавської РСР. На факультеті будуть проведені зустрічі з представниками інших республік.

П. ДАНИЛКО,
член профкому.

ЛЕНИНСЬКЕ ПЛЕМ'Я

Комсомольська сторінка

ЖИТТЯ СПІЛКИ

В попередніх номерах наша газета друкувала матеріали про хід звітно-виборних зборів в комсомольських організаціях факультетів. На засіданні комітету комсомолу університету, яке відбулося 1 листопада ц. р., затверджено секретарів факультетських бюро ЛКСМУ.

Комсомольські організації очолили: на біологічному факультеті — В. Іваніца, геолого-географічному — В. Дадікіна, історичному — Б. Бачур, механіко-математичному — С. Скороход, фізичному — В. Красницький, філологічному — Л. Дрепіна, юридичному — П. Музиченко, хімічному — О. Писарева, факультеті романо-германської філології — М. Буяк.

СТУДЕНТ — ВІЛЬНИЙ ЧАС — ?

Як провести вільний час? Чи ставили ви коли-небудь собі таке питання?.. Мабуть, що не раз. Бо давно відома така проста істина: гарний відпочинок — то творчий трудовий успіх. Від того, як він організований, залежить і ваш настрій, і ваші, врешті-решт, здобутки.

В п'ятому гуртожитку найбільшого живуть філологи. Ось і відповіді на спільні запитання:

— Ваші враження від відпочинку?

Частина студентів відбулась трафаретною відповіддю:

— Так собі.

Частина зніяковіло відмовчувалась.

— Ваші пропозиції?

— Організувати літературні вечори, дискусії про нові фільми, книги і т. ін., бесіди на міжнародні теми, танці.

Отже, як бачимо, пропозицій багато. Чи можна їх перетворити в життя? Звичайно!

В минулому році влаштовувались «Філкаківські п'ятниці». Мені й зараз пригадуються ті вельми цікаві, часом почальні розмови. Тоді в гості до студентів приходили артисти, лектори. Корисною була зустріч з працівниками «Комсомольської іскри», де кожний виступаючий допомагав (саме так) робити газету кращою. Бо то було безпосереднє побачення з читачем...

По коридору тиняється студент. Йому нічого робити, бо ж і відпочити необхідно. Як справедливо каже англійська приказка: «Не можна тільки працювати, потрібно і розважатись...»

Добру справу започаткували щодо танців. Гарно прибрані читальня стала місцем суботнього відпочинку. Зі стін звисало осіннє листя, лунала приємна музика. Впевнений, що всі залишаться задоволеними. Це повинно стати доброю традицією.

Є, скажімо, на факультеті літературна студія. Чого б не зробити вечір поезії саме в гуртожитку. Запросити на нього не тільки початківців, а й відомих одеських поетів і перетворити ті ж «філкаківські п'ятниці» в своєрідний творчий клуб, засідання якого носили б форму вечорів відпочинку, де б можна було б і послухати пісню, і випити чашку кави.

«Іван киває на Петра». Чи не так виходить і в нас? Кожен же чогось цікавого від іншого. Але ж самому сидіти, склавши руки, ще не робило честі нікому.

Простору для дії є багато. Назустріч ініціативі підуть і студрада, і деканат, і «суворий», як декому здається, комендант гуртожитку. Бо проблема відпочинку турбує всіх, навіть тих, на перший погляд, байдужих споглядачів. Останнє слово мають сказати самі студенти і підтвердити його ділом.

В. ПІДДУБНЯК,
студкор.

КУТОЧОК КОМСОРГА

Вищим органом первинної комсомольської організації є збори. Комсомольські збори висловлюють бажання комсомольського колективу і є важливим засобом виховання молоді. На них комсомольці накреслюють практичні шляхи втілення в життя рішень партійних радянських і комсомольських органів, обговорюються питання життя спілки, праці, відпочинку, поведінки молоді тощо. Через комсомольські збори комсомольці здійснюють надані їм статутом ВЛКСМ права: обирає керівні комсомольські органи (в які може бути обраний сам), заслуховує звіти про їх діяльність, висловлює свою думку з різних питань, вносить пропозиції.

В умовах первинної організації широка демократія проявляється перш за все в регулярному проведенні комсомольських зборів, у

Про збори

вибір актуального порядку денного. Такий порядок підготовки зборів забезпечує розвиток критики і самокритики, є запорукою свідомої дисципліни, єдності дій комсомольців.

Неявка комсомольців на збори без поважних причин розглядається, як серйозне порушення комсомольської дисципліни, порушення статуту ВЛКСМ.

Як ж періодичність проведення комсомольських зборів?

Статутом ВЛКСМ визначено, що в первинних організаціях комсомольські збори проводяться не рідше одного разу на місяць.

В комсомольських організаціях, які нараховують понад 300 членів ВЛКСМ, загальні збори збираються в строки, встановлені комітетом комсомолу, але не рідше одного разу на три місяці.

В яких випадках проводяться закриті комсомольські збори?

Взагалі, комсомольські збори проводяться з участю широкого кола молоді. Але в житті комсомольських організацій виникають і такі питання, які необхідно обговорювати тільки в присутності комсомольців, тобто проводити закриті збори. На закритих комсомольських зборах проводяться звіти і вибори комітету, бюро, секретаря комсомольської організації, розглядаються персональні справи членів ВЛКСМ. Питання про проведення закритих або відкритих зборів вирішує бюро чи комітет комсомолу.

Як провести і підготувати комсомольські збори?

Важливе завдання комсомольських організацій — постійно удосконалювати форми і методи підготовки і проведення комсомольських зборів. Турбота про правильний творчий підхід до проведення зборів — необхідна

Факт наявний: студенти молодших курсів майже не беруть участі в роботі студентського наукового товариства. 5—10 осіб з 300 на філологічному факультеті бере участь в НСТ. Це, звичайно, примушує замислитись. Але філфак не виняток — хвороба ця загальноуніверситетська і те, що я наводжу приклад філологів (просто я знаю їх краще, бо сам філолог), зовсім не значить, що на інших факультетах справи кращі. Ось мені і хочеться поділитись деякими міркуваннями з цього приводу.

Коли першого вересня я дивився на своїх нових «колег», які зі всіх сил старались бути серйозними — як не як студенти! — мені пригадався той незабутній рік, коли я був на їх місці. Перші пари і семінари, перші заліки і екзамени — все це студентське життя, воно швидко летіло.

Проходили місяці, проносились тижні, дні. Зараз я на третьому курсі і, що гріха таїти, серце не так сильно калатає у мене в грудях, коли я йду на іспит, і голова не крутиться від великої кількості подій і заходів, які пропонує студентське життя. Все відносно упорядковувалося, знайшло своє місце в хаосі занять, залків, іспитів. Навчився правильно розподіляти час, знаходити в масі цікавого матеріалу найпотрібніше, планувати навчання.

Тепер, оглядаючись назад, розумієш, що використав далеко не всі можливості, надані для самоудосконалення, часто ловив руками повітря там, де тепер, за моїми розрахунками, повинно було бути перо жар-птиці.

Чого ж не вистачало? Треба було поєднувати навчання і відпочинок, лекції і читання так, щоб з маси фактів, ідей, суджень та багато іншого поступово народжувався образ тієї справи, якою будеш займатись в подальшому. Теорія літератури чи критика, структурна лінгвістика, морська

ЗНАЙОМТЕСЬ: КОМСОРГ КУРСУ

«Зовнішньо особа нічим не примітна» — подумала я, вперше побачивши цього коренастого повільного хлопця. Єдине, що впало зразу у вічі — впевненість: в голосі, рухах.

Пізніше, коли я познайомилась з Володею ближче, зрозуміла, що ця впевненість від того, що він дорослий, не стільки зовнішньо, скільки внутрішньо — зріла людина.

Біографія його вклалась рівно в чотири слова: восьмирічна школа, медучилище, армія і, нарешті, університет. А в них — цікаве, таке, що заслуговує на увагу, людське життя.

— Звичайно, школа, сім'я важливі для мене дуже багато, але як говориться в побутовому серед демобілізованих прослвіті: «армія мій головний університет», — говорить він. — Там вперше стикнувся з життям, там зрозумів основу людських взаємин, вперше чітко усвідомив такі поняття, як

«обов'язок», «честь», «мужність», «дружба», і, напевне, саме там визначив свій шлях в житті.

Служити доводилось в дуже важких умовах. Був задоволений: знав, що робить важливу і потрібну справу. Його хвалили: «Вмієш працювати з людьми». І сам відчував — виходить. А все-таки першою спеціальністю (колись думав, що єдиною) була медицина. Виявилось, що я не її «син», говорить Володя.

— Мені подобається працювати з людьми, пізнавати їх характери, їх життя, вчити і самому вчитись у них; відчувати, що твоя робота відповідальна і необхідна.

Зараз Володя вчиться вже на другому курсі історичного факультету. Скромно, але впевнено, з якимось внутрішнім достоїнством тримається він на факультеті. Два роки підряд обирають його комсоргом курсу; партійна організація факультету прийняла В. П. Плавича в члени

КПРС, в заліковій — тільки відмінні оцінки.

Чесність, що заслуговує на повагу, серйозність і відповідальність при виконанні партійних доручень, висока партійна дисципліна — так відгукуються про Володимира старші товариші-комуністи.

І так у Володі у всьому: в навчанні, громадській роботі, в дружбі.

Мені не вистачає знань, думав він, коли подавав заяву до університету, і я повинен їх одержати. Це була чергова ціль, а мети, поставленої перед собою, він звик досягати. Вчився жадібно, до фанатизму, не заради оцінок (адже є і такі студенти) — заради знань. Це необхідно, щоб стати істориком — переконаний Володя.

М. ШЕПЕЛЯВА,
студентка четвертого курсу історичного факультету.

ШЛЯХ ДО ЗНАНЬ

геологія чи філософія — важливо з самого початку правильно обрати предмет. І, зробивши вибір, все підпорядкувати тому, щоб світ сприймався через призму твоїх пошуків в тому чи іншому напрямку. Треба шукати своє місце в науці, своє місце в житті. І починати шукати з першого дня, з першої лекції. В цьому запорука появи висококваліфікованого спеціаліста, молодого вченого.

Адже вперті пошуки приводять до найголовнішого в житті — діла, якому готовий присвятити всього себе.

І в цих пошуках особливу роль повинно відіграти наукове студентське товариство. Наукові гуртки в нас ще не досить активно проводять агітацію. Не рекламують своєї роботи. А це конче потрібно. Потрібно для того ж таки першокурсника. Очевидно, доцільним було б проводити зустрічі Ради НСТ і членів окремих гуртків із студентами молодших курсів. Талановитих людей треба шукати і залучати їх до роботи в гуртках. В цьому повинні важливу роль відіграти викладачі.

Звичайно, зв'язок повинен бути і оберненим. Ніхто не вирішить за студента, чим йому цікавіше буде займатись. Ніхто не примусить працювати людину байдужу. Але коли людина «бажаюча» не дійде до гуртка, то в цьому провина Ради НСТ. Такої втрачати не повинно бути.

Першокурсникам треба, звичайно, самим шукати, а гурток може допомогти в їх пошуку. Тоді не буде «вимучених» дипломних і курсових, вищою буде успішність, адже наукова робота одна з найголовніших причин успішного навчання.

О. ТОЛСТИХ,
студент III курсу
філологічного факультету.

ЗАСІДАЄ КСП

По четвергах в аудиторії № 52 головного корпусу близько семи годин вечора можна побачити групу молодих людей. На перший погляд мало що їх об'єднує: студенти з різних факультетів, різні за віком. Однак, у них є одна риса, що примушує їх щотижня збиратись разом, сперечатись, доводити, заперечувати, — це небажання бути осторонь від проблем, які хвилюють все сучасне людство. Серед них немає людей байдужих. Що-четверга в кабінеті мистецтвознавства йдуть гарячі спречання, стикаються думки. А потім з'являється оголошення: «Клуб сучасних проблем запрошує на диспут...»

На цей раз аудиторія була невеликою. Можливо, холодний листопадовий вечір наклав свій домашній арешт на юнаків і дівчат, можливо, їх залишив вдома цікавий хокейний матч, а, можливо, тема здалася декому не дуже цікавою — «Спорт, людина, суспільство».

Думки розділились. Ось Вассерман, студент технологічного інституту відбиває атаки своїх опонентів. Ось виступає Оля Молокова і тут же з нею в суперечку вступає Павло Беленко. Немає байдужих. Одна думка змінює іншу, дошка — в схемах. Жарти.

В «бій» вступає Авенір Іванович Уйомов, незмінний учасник всіх диспутів, Сергій Васильович Остапенко, його молодий колега (до речі, безпосередній керівник Клубу) і навіть завжди спокійний і холоднокровний Марк Георгійович Соколянский. Диспут досягає апогею. Як все-таки приємно, що ці цікаві люди знайшли час, щоб прийти на диспут, хоч у кожного дуже багато невідкладних справ. Чи це не докір молодим?

Було багато різних виступів. Щоб переказати всі, не вистачить і газетної полоси. Важливіше, мені здається, інше, що в цей вечір зібрався люди, які неодмінно хотіли вирішити для себе питання, яке їх хвилювало.

Десь близько дев'ятої «напруження» в аудиторії стало спадати. То там, то тут ще загорявся вогонь дискусії, але загалом вже було ясно, що диспут закінчено. Останній удар молотка ведучого. Роздано призи за кращий виступ і раптом несподівано для членів клубу, з місць посипались пропозиції, про що ще можна посперечатись. Було видно, що у молоді є бажання зустрітись знову. Що ж, нехай ця зустріч відбудеться.

А. МАКСИМОВ.

Сторінку підготував відділ комсомольського життя газети.

ВШАНУВАННЯ ПОЕТА

Днями на філологічному факультеті відбувся великий вечір, присвячений 60-річчю від дня народження видатного українського радянського поета Андрія Самійловича Малишка.

В актовому залі факультету зібралися студенти, викладачі та гості від Одеського відділення Спілки письменників. На вечір прийшли С. Ковганюк, О. Уваров, С. Стриженюк, Б. Нечерда, М. Палієнко.

Вечір відкрив заступник декана філологічного факультету доцент А. О. Слюсар, який в короткому виступі відзначив силу таланта А. Малишка та його величій авторитет серед народів.

З пристрасним і душевним словом про поета виступив доцент кафедри української літератури П. Т. Маркушевський. Визначаючи ідейну і творчу наснагу поета-лірика, доповідач наголосив, що пристрасна поезія Малишка — це програма-мрія, це заповіт наступникам іти поміж людей і народів, несучи тепло гуманізму, патріотичну любов, партійну правду.

Доповідач підкреслив, що поезія Малишка притаманна уважність до людини праці, її сучасного життя. Поет часто задумувався і над минулими, з особливою любов'ю писав він про історію радянської долі. Він звертався до свіжих джерел народної

пам'яті, але надусе ставив живу зустріч із сучасністю і з радянськими трудівниками є його найбільшим заповітом.

В урочистій тиші слухають у залі голос Андрія Малишка — його виступ перед виборцями Одеського університету. Запис, зроблений доцентом П. Маркушевським, дав змогу великій аудиторії ще раз послухати рідний голос автора славновісного «Рушника» та інших творів.

Із спогадами про А. Малишка виступив найстаріший літератор Слеси — С. Ковганюк, відомий своїми перекладами «Тихого Дону», творів Ожешко та інших митців на українську мову.

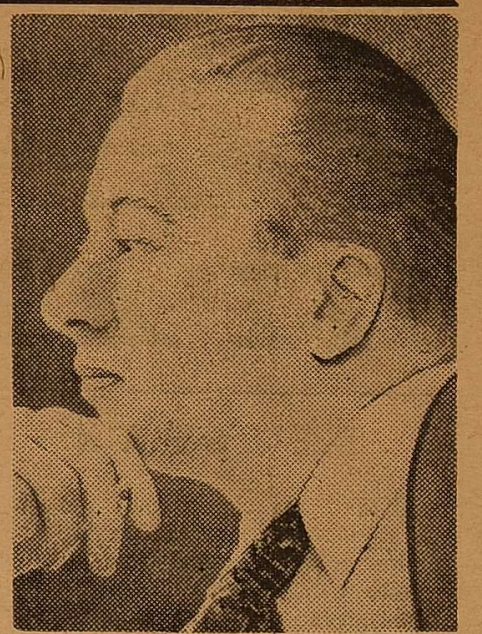
С. Ковганюк знав Малишка по роботі в журналі «Молодий більшовик» і досить схвилювано розповів про їх юнацьку пору.

Молодий поет М. Палієнко — випускник нашого університету — прочитав вірш, присвячений А. Малишку. А Станіслав Стриженюк у своєму виступі відзначив А. Малишка як свого незабутнього вчителя, доброго і щирого порадника, який редагував першу книгу одеського поета.

Із читанням своїх віршів та уривків із нових поем виступили О. Уваров та Б. Нечерда.

По закінченню вечора відбувся концерт ансамблю філологів «Льонюк».

М. ДОБРОГОРСЬКИЙ,
старший викладач
філологічного факультету.

ДО 50-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ СРСР

ПРОСТО—ВИКЛАДАЧ

Лунає дзвоник...
Який уже раз піднімається на другий поверх до 15 аудиторій філологічного факультету і завжди тебе охоплює якийсь радісне почуття, бо знаєш, що зараз зустрінешся з людиною, яка віддає тобі все, що сама знає. Йі зорсім не хочеться, щоб праця студента протягом чотирьох років навчання була марною.

Тихо прочинилися двері. Заходить викладач.

Починається заняття. Працюють всі старанно, бо, що не говори, а без наполегливої праці ще нікому не вдалося вивчити іноземну мову.

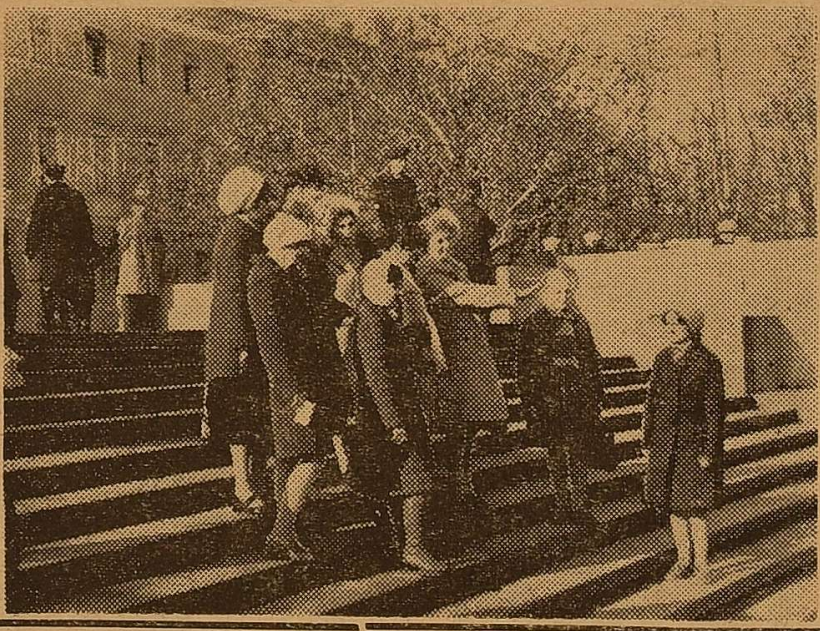
Останнім часом багато говорять про лекційну методику викладання. А оце зовсім недавно заняття проходило просто неба. Опрацьовували якраз тему «ОДЕСА» Ми йшли по блакитному місту, і кожен розповідав на німецькій мові про ту чи іншу визначну пам'ятку міста-героя. Олена

Іванівна час від часу зупиняла студента, пояснювала різні мовні явища. Весело і цікаво пройшло це заняття-прогулянка, бо задоволені були всі: і викладач, і студенти.

Нерідко Олена Іванівна приносить на заняття листівки від своїх друзів з Німецької Демократичної Республіки. Вона багато розповідає про життя і звичай німецького народу. Раніш Олена Іванівна працювала в міжнародному товаристві «СПУТНИК». Вона багато здала, бачила. Тепер свій досвід, знання вона передає учням. Студенти, які вже закінчили філологічний факультет з відмінністю згадують її.

На фото: під час заняття-прогулянки. На Потьомкінських східцях.

З. ІВАНИЦЯ,
студентка III курсу
філологічного факультету.
Фото А. БАБАКОВА.

ГАЗЕТИ ВІДПОВІДАЮТЬ

В газеті № 26 ц. р. була опублікована кореспонденція «Де писати, як писати?», в якій повідомлялось про те, що на філологічному факультеті погані дошки. Як повідомив нас проректор по адмінгоспчастині М. М. Король, дошки ще не замінені через відсутність лінолеуму потрібної якості й кольору (чорного). Виготовити дошки своїми силами університет не може.

Це питання обговорювалось на засіданні ректорату. Зараз вживаються заходи для виготовлення дошок з скла. Найближчим часом передбачається командувати нашого представника на Костянтинівський склозавод, щоб

визначити, чи може університет одержати скло для виготовлення класних дошок.

В газеті № 31 ц. р. було опубліковано рейд, в якому критикувалась адмінгоспчастина за те, що двір по вул. Щепкіна, 2, де міститься гуртожиток № 2, захищений різні суспільні функції. Сфера використання мови соціалістичної нації в радянську епоху в порівнянні з епохою дожовтневою помітно розширилася. А внутрішня структура мови як засобу спілкування, цілком зрозуміло, не байдужа до завдань і мети спілкування між людьми. Отож, розширення, зміна суспіль-

Як нам повідомлено, для шлюкувати в університеті немає місця. Тому тимчасово її зберігають в цьому дворі. 10—15 грудня ц. р. шкловата буде перевезена на склади біологічного факультету.

РОЗВИТОК МОВ СОЦІАЛІСТИЧНИХ НАЦІЙ

Після Великої Жовтневої соціалістичної революції на руїнах буржуазних націй почали утворюватися і з остаточною перемогою соціалізму в нашій країні, в межах СРСР, утворилися соціалістичні нації. Найістотніші відмінності соціалістичної нації супроти нації буржуазної є такі: по-перше, наявність як економічної її основи єдиної соціалістичної системи господарства; по-друге, наявність єдиної марксистсько-ленінської ідеології пролетарського інтернаціоналізму і дружби між народами; по-третє, наявність єдиної соціалістичної структури суспільства, очолюваної робітничим класом у союзі з колгоспним селянством і трудовою інтелігенцією. З'єднуючою, цементуючою силою суспільної структури соціалістичної нації є Комуністична партія; по-четверте, наявність культури з єдиним її соціалістичним змістом.

За цими ознаками соціалістична нація докорінно відрізняється від нації буржуазної.

Але, як відомо, однією з істотних ознак кожної нації є її мова. Отож, цілком природно, постає питання: «А чи відрізняється мова соціалістичної нації від мови нації буржуазної?». На поставлене питання не так легко відповісти, як може це декому здатися.

До лінгвістичної дискусії, яка відбулася в 1950 році, на це питання більшість мовознавців відповідала: «Так, мова соціалістичної нації істотно відрізняється від мови буржуазної нації».

Після лінгвістичної дискусії у нашому мовознавстві поширилась на це питання така відповідь: «Мова соціалістичної нації істотно нічим не відрізняється від мови буржуазної нації». Обидві ці відповіді неточні й загалом неприйнятні. І неприйнятні, в коротких ризах, ось чому.

Мова має власну специфічну структуру, яка живе й розвивається за притаманними їй внутрішніми законами, які безпосередньо не залежать від законів і закономірностей розвитку нації. Але, за визначенням В. І. Леніна, мова є «найважливішим засобом людського спілкування» і в житті нації виконує різні суспільні функції. Сфера використання мови соціалістичної нації в радянську епоху в порівнянні з епохою дожовтневою помітно розширилася. А внутрішня структура мови як засобу спілкування, цілком зрозуміло, не байдужа до завдань і мети спілкування між людьми. Отож, розширення, зміна суспіль-

них функцій мови тягне за собою розширення і зміну елементів внутрішньої структурної системи мови. Якби таких змін у внутрішній структурній системі мови не було, то мова не виконувала б своєї найважливішої функції — засобу спілкування між людьми, вона була б мертвою. Отож, мова соціалістичної нації безумовно відрізняється від мови буржуазної нації. Але — істотно чи неістотно?

Мова як засіб спілкування становить із себе взаємозалежну систему систем. Основні її системи такі: фонетична, морфологічна, синтаксична і лексична. Зміни в одній із цих систем тягнуть за собою зміни в інших системах мови, бо вони, як було сказано вище, взаємозалежні. Не можна система мови в однаковій мірі реагує на зміни, які відбуваються в різних сферах життя соціалістичної нації. Найактивніше реагує на всілякі зміни в житті суспільства лексична система. Автор цих рядків ось уже протягом останніх 15 років реєструє появу нових слів в українській літературній мові. За ці роки майже кожні три дні була зареєстрована поява або якогось нового слова, або старого, вжитого в новому значенні. Отож, після Жовтня словниковий запас мови кожної соціалістичної нації збагатився на 25—50 тисяч нових слів, слів, які в дорадянську епоху або зовсім не вживалися, або вживалися в іншому значенні, як, наприклад, **піонер, бригада, ударник** тощо. На користь цього твердження наведемо ще такі факти.

З 1948 року почав укладатися й публікуватися «Словарь современного русского литературного языка». У 1965 році був опублікований останній 17-й том цього загальномовного найповнішого словника російської літературної мови, мови провідної соціалістичної нації в нашій країні. Згодом виявилось, що в 17-томному словникові не подано 3500 загально-відомих, широкоживаних у російській мові нових слів, що з'явилися у 50—60 роках ХХ ст. У зв'язку з цим Інститут російської мови АН СРСР видав як додаток до 17-томного словника словник «Новые слова и значения». Тепер, у наші дні, Інститут російської мови АН СРСР готує до видання новий найповніший словник сучасної російської мови. Зауважимо, в цьому словникові вперше не будуть подані деякі, тепер уже застарілі й рідкоживані слова, засвідчені у творах навіть таких найвидатніших класиків російсь-

кої літератури, як Пушкін і Тургенев. Місце цих застарілих слів посядуть нові слова, неологізми радянської епохи, що міцно увійшли в словниковий запас мови російської соціалістичної нації.

Отже, ми можемо сказати, що лексична система не тільки мови російської, а й мов усіх соціалістичних націй істотно відрізняється від лексичної системи мов буржуазних націй.

Шляхи поповнення й оновлення лексичної системи мови соціалістичної нації також дещо відмінні від шляхів поповнення й оновлення лексичної системи мови буржуазної нації. Національна мова, як відомо, існує й функціонує в усній та писемній формі.

Національна мова в її усній формі — це загальнонародна мова, спільна всім членам даної нації, та її відгалуження — діалекти, говори, з властивими тільки їм фонетико-граматичними та лексичними особливостями.

Національна мова в її писемній формі — це унормована загальнонародна літературна мова, утворена на основі усної національної мови, її найпоширеніших, найпрогресивніших фонетико-граматичних та лексичних норм.

Лексична система літературної мови кожної соціалістичної нації, по-перше, поповнилася за рахунок тих слів національної мови, які до того з різних причин не дозволялося вживати в мові літературній у прямому чи переносному значенні. По-друге, багато нових слів було вперше утворено із рідномовних елементів. І, нарешті, по-третє, чимало нових слів у мову кожної соціалістичної нації було запозичено як із мов братніх соціалістичних націй, так і із мов зарубіжних буржуазних націй. Після Жовтня лексична система літературної мови кожної соціалістичної нації далеко швидше поповнюється й збагачується новими словами, ніж лексична система національної мови в її усній формі. У дожовтневий період було навпаки: лексична система національної усної мови поповнювалась і збагачувалась новими словами швидше, ніж лексична система національної літературної мови. І в цьому також полягає відмінність розвитку лексичних систем мов соціалістичних націй від розвитку лексичних систем мов буржуазних націй.

А. МОСКАЛЕНКО,
доцент.

(Далі буде)

ПРАКТИКУ ЗАВЕРШЕНО

Ділова вчительська, в коридорі — прибіт «учнівського моря». Жодного незнайомого обличчя. Буденно пролунав дзвоник. Мимохід глянувши в дзеркало, йду на урок. На свій останній урок студента-практиканта. Підходячи до класу, мимоволі уповільнюю крок. Все востаннє. Все треба було б запам'ятати. Раптом згадав, що, йду-

чи до «своїх учнів» на перший урок, я теж уповільнював крок, відіймаючись східцями. Але тоді було зовсім інше. Тоді хотілось зібратись і ще раз довести собі, що я можу і повинен бути спокійним при цій зустрічі.

Потім дні швидко минали один за одним. Про уроки говорили як раніше про лекції, семінари. Довгі години дис-

кусій після кожного проведеного уроку змінювались чітким ритмом самостійної педагогічної роботи на стажуванні. Бесіди, позаміські прогулянки, візити додому, шкільні вечори — все стало начебто само собою зрозумілим, необхідним. І ось сьогодні все це повинно обітратися.

В класі насторожуюча тиша. Комсорг класу

Люся дарує квіти, говорить якісь слова подяки. Кажу «якісь» тому що хоча і слухав все до останнього слова, але нічого не запам'ятав. Запам'ятав лише її порозовіле обличчя і тишу в класі. Оголосив оцінки за четверть. Зачитував прізвища і в думках ставив оцінку собі по роботі з кожним з учнів.

Дуже не хотілось роз-

лучатися з цією маленькою «планетою», з такими своєрідними мешканцями. Але учбова програма була виконана, передпрактика закінчилась. Ми залишили школу, щоб через рік прийти туди знову. Але вже не несміливими студентами, а зрілими і кваліфікованими спеціалістами. Два місяці навчання в школі зліпили з студентів фігури пе-

дагогія. Теоретичні знання, практичні навички, методика роботи — все це стало професійною суттю кожного випускника. І за це ми ще і ще раз дякуємо нашим керівникам і наставникам доцентам В. Н. Немченку, І. В. Зав'яловій, П. А. Некрасову, В. І. Литовченку.

С. БУДЗАР,
студент V курсу
істфаку.

Ці коротенькі зарисовки — результат зустрічей автора, студента п'ятого курсу філологічного факультету, з цікавими людьми в невеличкому місті на Південному Бузі — Вознесенську. Тут і кадровий робітник інструментального заводу білорус Г. Вілінський, слюсарі — росіянин П. Литвинов і українець І. Хомченко, і в'язальниці м'ясокомбінату — українка Л. Слухай та молдаванка Н. Гойман.

Всі вони різні за віком, різної вдачі та всіх їх об'єднує одне — робітнича честь. Вони скромні, працьовиті люди.

ПРАЦЕЛЮБИ

ВЕТЕРАН

В кабінеті секретаря парткому інструментального заводу «Червоний технік» неквапливо розмовляємо з кадровим робітником підприємства Георгієм Борисовичем Вілінським.

— Так, не зрівняти сьогоднішній «Червоний технік» з тим заводом, який я побачив у сорок п'ятому, — почав свою розповідь Г. Вілінський.

— Заводу не було — лише завалене камінням подвір'я та наполовину зруйноване приміщення механічного цеху...

Але завод починав жити в думках людей, які прийшли на його відбудову. В ті тяжкі роки не одну сотню кілометрів пройшла автомашини Георгія Борисовича по дорогах республіки — заводу потрібні були будматеріали; не один день і не одну ніч провів за кермом своєї «полторки» колишній фронтвик, доставляючи сировину, щойно пущеному в дію заводу.

Сивооголовий, з засмаглим обличчям, він більше говорить про свій завод, уникаючи питань, які стосуються власне його. Георгій Борисович пригадує, як його товариші-заводчани майже «по шматках» зліпили заводську лісопилку, зруйновану в часи війни. А от, якось припинилася подача електричного струму. Верстати зупинилися. Виходу, здавалось, не було. Тоді вирішили руками крутити механізми токарних верстатів — і завод продовжував працювати.

В п'ятдесят п'ятому Г. Вілінського (тоді вже він працював слюсарем-ремонтником) за багаторічну сумлінну працю уряд нагородив орденом «Знак Пошани». На пенсію його проводили два роки тому. Однак, не минуло і тижня, як Георгія Борисовича знову побачили в цехах ремонтної дільниці.

— Не такий вже я й старий, щоб відсиджуватися дома: завод буду потрібний...

Дійсно, спеціальність слюсаря-ремонтника потрібна. Без неї завод не може обійтися. Ось, скажімо, зламався верстат — і виробництво деталей припинилось. В такій ситуації широке поле ді-

яльності Г. Вілінського та його товаришів — слюсарів-ремонтників; і починається робота, мета якої якнайшвидше усунути пошкодження. Хіба не важлива і відповідальна ця праця?

ХТО ВАШ УЧЕНЬ?

Відтоді минуло шість років. Після демобілізації Петро Литвинов прийшов працювати на «Червоний технік». Зарахували його в бригаду слюсарів-інструментальників. Навчатися спеціальності почав під керівництвом бригадира Івана Тихоновича Хомченка.

Петро пильно стежив за роботою старшого товариша, який з шматів заліза штампував різні інструменти. І здавалося б, діло вчителя і учня просте. Першому належить робити і показувати, другому — дивитися та з дозволу вчителя і учня робити. Та за цими «показуй» і «дивися» — майстерність і бажання вчителя виховати робітника, передати йому свій досвід і стараність, прагнення учня робити так, як досвідчений товариш.

З Литвиновим Тихоновичу (так проміж собою хлопці називають бригадира) працювати було легко і приємно. Інший учень

ніби й уважний та думками не біля верстату. То ж і видно, що його не цікавлять усі премудрості слюсарної справи. З такого не вийде справжнього робітника. А цей запитує, якщо щось не зрозуміло, і все норовить скоріше до самостійної праці...

Не помилився в Петрові комуніст І. Т. Хомченко. Зараз Петра Литвинова знають на «Червоному техніку» як передового виробничника. Не забувають нагадати, що це вихованець бригадира слюсарів-інструментальників Хомченка.

Вчитель і учень. Обидва мають високі для своєї спеціальності розряди: Іван Тихонович — шостий, Петро — четвертий. Про Хомченка і Литвинова на заводі говорять з гордістю: ось вже котрий рік вони мають власне клеймо, здають продукцію без перевірки відділу технічного контролю.

У Петра швидко виробився справжній робітничий характер. Його цікавило громадське життя бригади, заводу. Честь заводського колективу — його честь. І в цьому немала заслуга І. Т. Хомченка. Тут, на заводі, Петро Литвинов став комуністом. А рекомендував молодого робітника до лав Ленінської партії його бригадир.

...Пригадує розповідь Петра Литвинова про свого вчителя. Так, саме вчителем і вихователем став для нього ветеран підприємства Хомченко. Зернина працелюбства закладена в душу молодого робітника, проросла багатим врожаєм трудових успіхів, бо й що говорити — справжній вчитель живе в своєму учневі, його справа. Приклад цьому: Петро Литвинов і його бригадир Іван Тихонович Хомченко.

ТОВАРИШ ДЕПУТАТ

Любов Слухай добре пам'ятає той день, коли вона, випускниця Одеської школи фабрично-заводського навчання за направленням приїхала до Вознесенська. На той час у місті почав працювати м'ясокомбінат — один з найбільших на Україні.

Підприємство наше нове, — розповідали недавнім учням школи ФЗН в управлінні комбінату, — та значення його велике. Тому ми покладаємо на вас велику надію...

Отак і почала вона працювати в ковбасному цеху в'язальницею. Дівчата в бригаді підібралися роботящі. З такими працюється, мов пісня співається: легко, весело. Свої денні норми в'язальниці виконували на 120—130 процентів, а це 4,5—5 тонн ковбасних виробів.

Вправно працювала і Люба Слухай. Згодом їй було присвоєно звання ударника комуністичної праці, вона очолила комсомольсько-молодіжну бригаду в'язальниць.

...Одного разу викликали її до парткому комбінату. Михайло Іванович Єгєрев, секретар партійної організації, розпитував Любу про справи комсомольсько-молодіжної. Уважно вислухав дівчину. А потім сказав:

— Ось порадилися ми, і думаємо висунути тебе кандидатом у депутати обласної Ради. Впевнений, що довір'я нашого робітничого колективу виправдаєш...

І великі, і маленькі справи турбують депутата Л. Слухай, ніщо не пройде повз її увагу. До всього їй є діло.

В бригаді в'язальниць працює і Надія Гойман, депутат районної Ради депутатів трудящих. Прийшовши на м'ясокомбінат від шкільної партії, Надя швидко звикла до колективу. Працювалося їй залюбки. Ось тоді й проявився сповна її характер організатора. Обрали Надю ватажком цехової комсомольської організації.

Зараз комсомольська організація ковбасного цеху — одна з кращих на комбінаті. Перехідний червоний вимпел комітету комсомолу підприємства — у комсомольців цього цеху. А Валю Кулагіну і Любу Слухай нагороджено Почесними грамотами райкому та обкому ЛКСМУ. Портрет ватажка комсомолу цеху занесено на районну комсомольську Дошку пошани.

В турботах проходять дні Надії Гойман. Її девіз — бути прикладом для своїх комсомольців. Ось зараз серед молодих робітників ковбасного цеху шириться рух за освоєння всіх виробничих операцій. Надя однією з перших досягла цього.

...Працюють в одній бригаді дві дівчини, яким люди виявили довір'я. А воно приходить лише до тих, хто вміє знайти стежку до людського серця.

В. САВРУЦЬКИЙ.

м. Вознесенськ,
Миколаївської області.

ЮНЬ КРАЇНИ РАД

Театралізоване свято на Центральному стадіоні Чорноморського морського пароплавства.

Фото О. ЛЕВИТА.

НАЙВАЖЛИВІША СПРАВА

Скреготом лопат та гуркотом каміння порушена звичайна тиша будинку. У приміщенні наукової бібліотеки почались ремонтні роботи. Цю важливу справу було доручено будівельному загону на чолі з прорабом В. П. Мамаліго.

З перших днів роботи належного темпу не відчувалось. За декілька днів лише вклядено дошки на сходах третього поверху та підвезено необхідні будівельні матеріали. На сьогодні справи у робітників розгортаються краще. Відірвані шматки стелі мають у найближчий час замінитися новими, могутні залізні підпори стануть надійною підтримкою будівлі, розшиті стіни будуть набагато міцнішими, ніж старі.

Велика роль у ремонті будівлі належить проектно-будівельному бюро, яке мало скласти проект будівлі та кошторис, але, на жаль, проекту будівлі ще не має.

Тільки справжні робітничі руки здатні знову повернути до життя приміщення, яке має важливе значення не тільки для університету, а взагалі для нашого міста.

МИ, ВЧЕНІ, ВВАЖАЄМО

Мене запросили на візні засідання біологічної секції Академії наук УРСР. Вчений секретар Т. А. Гуцакова відкрила засідання, запропонувавши своїм колегам головне питання для обговорення — проблеми використання багатств моря.

Слово надається професору, член-кореспонденту АН УРСР Людмилі Вікторівні Кульбаченко:

— Море несе в собі невичерпні мінеральні ресурси і в цьому розумінні має служити людям.

Професор докладно зупиняється на перспективах добування металів з морської води, зокрема, магнію.

Кандидатові технічних наук Е. В. Саввову не дає спокою випаровування моря. Молодий вчений пропонує використовувати

енергію сонця. Уловлювати пари, конденсувати їх і по трубах передавати одержану воду в спеціальні резервуари. Такими водосховищами в Одесі можуть бути спеціально обладнані катакомби.

Гасне світло. Починається демонстрація фільму. Плянції водоростей на дні океану. Поля оброблені спеціальними тракторами. Механізатори у прозорих скафандрах. З дна моря ми одержуємо чудові, багаті вітамінами продукти. Автор сценарію — заслужений агроном УРСР Р. Л. Савранська. Сама Раїса Львівна з уязкою дає коментар.

Нарешті — варіанти підводних жителів. Захоплює видовище! Затамувавши подих, всі слухають архітектора О. Л. Петрову. Пропоновані нею споруди відповідають найприскіпливішим вимогам цілющості й краси. Записка з залу: «Просимо докладніше розповісти про матеріали, з яких будуватимуться споруди». Ольга Леонідівна уважно гортає сторінки своїх записів.

— Ми, вчені, вважаємо, — роздумливо починає вона. І тут зал зринає дружим сміхом. А Кульбаченко аж зайшла від сміху,

так що Райка Савранська смикнула її за кіску.

Тут і розкрилася, дорогий читачу, моя маленька містифікація. Прошу пробачення, що не одразу ввела тебе в курс справи. Ми присутні на засіданні АФН — академії фантастичних наук в Одеській школі № 50. Заслужений агроном Савранська — всього тільки Райка, а її подруга — професор Кульбаченко всьогонявського мила весела дівчинка. Еміль Саввов і Ольга Петрова вчать в десятому класі.

Девіз сьогоднішнього вечора «Хочеш бути властелином суші — опануй море!» запропонувала викладач хімії, чудовий педагог Є. А. Марголіна. Офіційними опонентами наших юних героїв були працівники нашого університету, інституту біології південних морів, Чорноморгідропроєкту. Вони високо оцінили сміливий політ фантазії своїх підопічних. Фантазії, що часто близько підходить до реальності.

А підготували й провели АФН студенти-хіміки з V курсу СДУ Скрипкін і Топоров. В 50-й школі Валерій Олексійович і Сергій Вікторович проходили педагогічну практику.

К. ЧЕЧКІНА,
працівник фотолaboratorії.
Фото автора.

